

KEÇEMEN

Deniz Depe

- Mustafaaaa, diye bağırdı balkondan: “Yine gelin ha!” Mustafa arabayı üç hamlede anca çevirdi, bozuk patikadan patinaj yapa yapa ana yola çıktı. Arkasından bir toz bulutu yükseldi. Münevver derin bir iç çekti. Aaaah, kardeşçağazım da göreydi, dedi. Gözleri doldu. Çoğu bitmiş evin her köşesinde ayrı bir telaş vardı. Sultan’ın abisi elektrikçiyle konuşuyor, talimatları tane tane sıralıyordu. Kapılar henüz takılmamıştı, bir mutfak dolabı yoktu. Ancak elektrik, su, banyo her şey tamamdı. Sultan’la Münevver bu gece burada kalacaklardı. Temizlik işi çok malum, kasabaya in çık in çık, benzin kaç para olmuş hem. Gelin hanım az önce getirdiği yiyeceklerden arta kalan döküntüyü topluyor, bir yandan da sık sık araya girip maharetinin övülmesine kapı aralamaya çalışıyordu. Her yer inşaat pisliğiydi, balkon havalandırılan yatak yorganlarla doluydu. Bahçede ise yarısı çürümüş eşyalar kaderlerine bırakılmış hâlde bekliyordu.

Suna’nın buraya ilk geliyordu. Evdeki hengameden kaçmak istedi, dışarı çıktı. Münevver’in “Kocakarından gelinlik kız yapmaya çalışıyoruz.” lafını düşündü. Çok eski, gıcırdayan merdivenleriyle hayal meyal hatırlıyordu bu evi. Yoğun rutubet kokusunu, karanlığı, bir de üst kattaki seksenlerin klasik vitrin takımının içindeki süslü bebekleri. El örgüsü, kabarık, şahane kıyafetleri vardı plastik bebeklerin. Bebekler değil de örgü sergileniyordu tabii ki ama onun çocuk aklı oyuncakların neden biblo gibi vitrinde durmak zorunda olduğunu almıyordu. Yasaktı bebekler ve tabii ki yasak olduğu için çekiciydi. Karşısında oturduğunu ama hiç ilgisini çekmiyor gibi yapmaya çalıştığını hatırladı. Bebeklerin durduğu koyu renk, oymalı, devasa vitrin dolabının çürümüş kapaklarına bakınca içi ezildi. Her bir parçası bahçenin ayrı bir yerine atılmıştı. Çekmecesini kırılmış, içine inşaat malzemeleri doldurulmuş, üstünde bir yığın eski eşya... Eski evin eski sahiplerini toprağa verince bir tadilat yapmak istemişti Sultan

ve kocası. Aylarca hesap kitap yapmışlar, evin planını beraber çizmişler, yıkılacak kısımlarla eklenecek kısımları tedirginlikle ustaya anlatmışlar ve tüm evi boşaltıp gitmişlerdi. Eşyalar bir yere yığıldı, üstü kapatıldı. Usta ile el sıkışıldı. Hayaller kuruldu, heyecanla her akşam bu ev konuşuldu. Bir balkonlu olacaktı ki of. Kocaman, şöyle boydan boya. Denizi görecekti, akşam üstü çayları içilecekti püfür püfür rüzgârda. Şu eski tamı da yıktırınca açılırdı iyice bahçenin yüzü gözü, mis gibi olurdu. Evin altına da su çektirmek lazımdı, ikide bir yukarı mı çıkacaklardı? Hem ileride merdiven çıkamayacak hâle geldiklerinde burayı da iki odayla çevirir, yatarlardı. Uzaktan halasına baktı Suna. Artık bir anlamı yoktu onun için evin, yine de bitirmiş olmak için uğraşıyordu işte. Rahmetlinin hayali yarım mı kalsındı? Peki ya şimdi nasıl içecekti o çayı balkonda? Nasıl dut kaynatacaktı ağaçların altında? Ah, dedi Suna da. Göremedi eniştem. Ne kadar hevesliydi oysa.

Tamı yıktırmamışlardı henüz, ona para çıkışmamıştı. Çünkü evdeki hesap çarşıya uymamış, inşaat başlayınca ekstra bir sürü masraf çıkmıştı. Üstelik üstü örtülen eşyalar rutubetten çürümüş, neredeyse hiçbirinde kullanılacak hâl kalmamıştı. Köşedeki takırtmana oturdu, duvarlara dikti gözünü. Yarısi eski tip tuğladandı, yarısi taştan. Tahtalar çürümüştü, içine girilecek gibi değildi. Yoğurt kaplarına çiçek dikmişti halası, bu yıkık dökük tamın önünde renge renk açmışlar, etraflarında olan biteni izliyorlardı. Her yerden bir kertenkele fırlıyordu. Bütün delikleri istila etmişler, deli gibi oradan oraya koşturuyorlardı. Onlar için lunapark olmalı burası, diye düşündü. Kendi kendine güldü. Münevver'in "kocakarı" dediği evden kalan tek kısım burasıydı. Evin kendisi tamamen yenilenmiş, birer metre çıkma ile genişletilmiş, direkler atılarak balkonlar eklenmiş, gerçekten de gelin gibi süslenmişti. Koca bir tezathın ortasında hissetti kendini Suna. Yukardan evdekilerin sesleri geliyordu. Çaya şeker atıyor muydun sen? Börek çok güzel olmuş bak bir dilim daha al. Abiiiiii, nerden kaldın bak soğudu her şey. Kardeş gel sen de bir şeyler ye, yoruldu iyice. Suna nerde? Aşağı bakmaya gitti. Kesin yine eski bir şey bulur alır, ondan inmiştir. Zaten o oymalı tahtayı görse kesin alır. Aman hanım ses çıkarma sakin, doldurdu her yeri çerçöple.

Ama artık çok geçti, duydu bile Suna. Çürümüş eşyaların istiflendiği arka bahçeye yürüdü heyecanla. Ortalık ucuzluktan alınmış kişiliksiz sunta dolap ceketleriyle ve çirkin çul çaputla doluydu. Burada oymalı ne olabilirdi? Birden aklına vitrin geldi. Yoksa? Kertenkelelerin arasından ilerledi. Onlar zaman kırıntılarını oradan oraya telaşla taşırken -tam olarak böyle geliyordu çünkü Suna'ya- gözleri yığın içinde bir hazine aramaya başladı. Nitekim kısa süre sonra gördü. İşte oradaydı. Vitrinin en üstündeki zarif, el oyması süsleme. Bütünlüğünden koparılmış, bir kenara fırlatılmış. Bir zamanlar bir evin en havalı köşesinde bütün görkemiyle duran, o renk renk bebekleri ve yurtdışından gelen porselenleri koruyup kollayan vitrinin sağa sola dağılmış, çürümüş parçalarının aksine sapa sağlamdı. Vücudundan kopmuştu ama tek başına da oldukça dikkat çekici görünüyordu. Güç bela çekti, çıkardı. Küçük, vızır vızır

---

zaman kırıntılarının arasından; devinen, hareket eden bir lunaparkın içinden çıkarır gibi hissetti kendini. Tam o sırada evdekiler aşağı inmişti. Hah, dedi babası: “Demiştin ben sana hanım. Nasıl buldun kız sen onu?” Gülüşüldü. Yakacaksanız alabilir miyim hala, dedi. Tabii ki alabilirdi. Ne yapacaksa sanki. Bu kız da bir cinsti. Hadi kızım, gidiyoruz, yukarda çantan falan kalmış mıydı?

Dikkatle bagaja yerleştirdi oymayı Suna. Tekrar eve baktı. Halasına sarıldı, vedalaştı. Annesi kendi kap kacağıını toplamış, torbasına koymuştu. Aman karışmasındı. Arabaya doluştular. Babası “Hadi Allah’a ısmarladık aga!” dedi, direksiyonu yola doğru çevirdi. Münevver arkalarından telaşla, sanki unutulmuş bir eşyayı ünler gibi seslendi:“Yine gelin ha!”

Tekerlekler inşaat tozunu havalandırarak döndü, ileri fırladı. Geride bıraktığı boşlukta bir kertenkelenin kopmuş kuyruğu kendi kendine zıplamaya başladı.